

No helejte já mám fakt už v tý hlavě nastláno asi.

Na venčení se vypravuju asi na padesátkrát, pořád se pro něco vracím. A tak jsem si to šécko pěkně nachystala. I batůžek, do něj pěkně dummíka, že aby se pracovalo, že abych mohla po cestě v lese sebrat nějaký to dřevo na otop a hlavně, že abych si tam dala štopku, a mohla tak jít na louky - zkontrolovat pěstírnu. Bylo už pohnutý odpoledne, tak tím spíš ta štopka byla nutností. To už se zvěř pohybuje mnohem častěji po těch loukách, než třeba ve tři.

Ohaří banda nadšená, že konečně - ko-neč-ně!! se jde ven. Von totiž nikdá nikdo z nich, za celej svůj život venku ešče nebyl, víte to? ☐ To je pokaždý fakt blázinec. Teď mimořádně, protože Tali má v hlavě opět něco posunutýho a je značně psychotická. Ječí a vyvádí úplně kvůli všemu, obávám se, že jí po tý ráně do makovice nakonec fakt hráblo. No nic. Ukočírovala jsem ten pojízdněj cirkus a šlo se.

Bubi už jako velká holka taky bezvodítkově. Usedali za brankou a za domem paní susedky jsem je pustila. A jen si je tak držela ve svý blízkosti. Což dohoukaný Taliprdový dělá už zase značný potíže, ale to není nic novýho. Šli jsme po okraji louky za Domečkem a stavili se u červený a pak u žlutý jablůňky na košt. Letos jsou jablíčka fakt moc dobrý. Bubišková nadšená, že může žrát, co si najde. Nejlíp ale, když jí jablíčko načnu já. Líp se jí to prej papá, říkála ☐. No, došli jsme na konec naší louky a hezky cvičně u nohy prošli kolem zbytků srnce sraženýho autem. Bubišková nelenila, a že bude pokračovat se sběrem pochutin ☐. "No to víš, že jo, prase jedno, FUJ je to!" poinformovala jsem ji hlasitě, tak to pustila teda.

No a já hned vzápětí, když jsme úvozem mířili podél pastviny na louky, zjistila že jsem taky pěkná kráva, jako ty holky za plotem, protože.....SEM TEN BATŮŽEK SE ŠTOPKOU NECHALA DOMA??????? Jsem fakt marná už. No co fčil? Vracet se nemůžem a já holt Bubrdli ešče tolik nevěřim. Tak halt půjde na vodítku. I tak se to bude dát udělat zajímavý. A pro jednu se jí nic nestane. Tož, když jsme sešli dolů, cvakla jsem ji na vodítko. A místo práce jsme si jen hráli "odhazovanou". S ní a s Rumíčkem. Taliprd prej nás nezná a je jí jedno, co děláme. Nepotřebuje nás. (A mně to nikdá nepřestane mrzet, což víme, to nemusim Erno hlásit, já vim). Aspoň, že se držela u nás.

Jak jsem tak zvyklá si monitorovat neustále svoje okolí, zaregistrovala jsem pohyb jakési

osoby v okolí mojí pěstírny! Aaach jo, sakra práce taky už, kurnik, himl, hergot! "Mi" to tam bába vybere. Aby taky ne, loncala sem a tama držela se furt jen při okraji lesa. Přesně, přesně v "mých" □ místech. No nic, tak to je jasný, že když se tu pohybuje, tak nebudou ani křemeňácci, ani zvířena.

Oj, jak jsem se mýlila. A jak krásně jsem se mýlila. Byli jsme tak v půlce louky, když jsem zaregistrovala pohyb v remízku poblíž. Supr, aspoň něco. Zvíře - nejspíš srna, jak se pak ukázalo dvě, vyrazilo na druhou stranu. Ohaři to pochopitelně zaregistrovali a začali být aktivní. A já tak mohla Bubrdli ukázat, že když mě hezky poslechne - a ona poslechla - a nikam se nepořítí, dostane se jí dobrůtky. A ne málo. Posléze jsem mohla být ráda, že jsem doma nenechala aspoň tu ledvinku a že ji mám tak naditou. Neb ty srny oběhly remízek a na jeho konci vběhly na louku, kde jsme byli my. A tam se zastavily, protože stejně jako já viděly na okraji lesa onu osobu cárající v "MOJÍ" □ pěstírně. Byly "v pasti". A hlavně ale byly NA DOHLED! A to i na dohled naší důchodkyně, kterážto je okamžitě detekovala a já tak mohla dál vesele pokračovat ve výuce . Parááda, parááda. Nejen příležitostí k učení, ale také tím, jak to Bubišková pojala. A nejen ona, pochopitelně, i oba zbývající ohařící. Budiž Taliprdový ke cti, že sice je s ní domluva teď těžká, ale tady se chovala vzorovaně, stejně jako Rumíček, a já se tak mohla soustředit výhradně jen na Bubi. Odměňovala jsem ale pochopitelně všechny tři.

A.....to jsem ešče netůchala, jak to bude celý dál. Srny nakonec zapluly do remízku před námi, který púlí louku. Chvíli tam pobýly a pak jsem je slyšela vyběhnout a mířit do lesa. Fajn, tak tetkon si prosvištíme s Bubrdlí chování na teplý stopě!! Zamířila jsem tam a sledovala si Bubrdlínu, jak se chová, k čemu se chystá. A vedla jsem ji k tomu, že i když se začuchává, má mě vnímat, že tam jsem a něco říkám. Nakonec to vodítka bylo v téhle situaci fajn, stopka, či její konec se mi tam nemotal a krátkostí vodítka jsme byly s Bubi víc ve spojení. A to bylo mocinky moc dobře. Páč!

Jak jsme došli všichni ke kraji remízku, tak bum! Vyběhla úplně natěsnačku a úplně před nás srna. Ešivá tam byla už předtím schovaná ještě jedna, krom těch dvou, a nebo - protože jsem na druhou stranu remízku neviděla - odběhla jen jedna, to nevím a je to jedno. Podstatný je, že teď byla ta jedna tady a před náma a já dostala neskutečnou příležitost par excellence, ukázat Bubiškový, že když zareaguje na mnou vydávaný pokyn, nastane obžerství (dala jsem jí k dispozici dvě velký hrstě dobrůtek) a mejdan a jásání □

Jásala jsem fakt neskutečně, měla jsem obrovskou radost a chválila jsem tak, že jsem pravděpodobně vyděsila onu osobu cívající mi v pěstírně sem a tam. Bylo mi to fučík, byla sem šťastlivá. Bylo to suprový! Nevím, jak velký účinek to bude mít a jak se Bubi zachová příště, ale naděje tady je, řekla bych, protože sice to není jako s Bubinkou, která dělala to, co mi na očích viděla - i neviděla, ale i BubiZwei se velesnaží, to zasejč snaží. Nu uvidíme, uvidíme. Radovali jsme se hromadně, fšící. Supr, supr to bylo.

A protože odměňování nebylo pro ten den dostatek, čekala jedna odměna i na mě. A taky to byly dvě vrchovatý hrstě. OBŘÍ! Protože!! Já vůbec nevím, co tam ta osoba s košíkem provozovala, ale! Když odtamtud odešla a došli jsme tam naopak my (A taky projela MOTORKA!!!! Prdon, musím - Tyjo!! - já myslela, že budu vraždit, to je neskutečný, co si lidi dovolí. Mám za to, že ta osoba, byla baba z chatky na druhý straně silnice a že ta motorka patří k ní, protože přesně takovýhle týpek odtama vyjíždí ve stejnou dobu, jako my jezdíme do prasé, takže si myslím, že baba šla na houby a aby nemusela košík vláčet potom zpátky, tak maník sjel z chatek za ní na louky. Protože ač jsem tam neviděla, neb byli za horizontem, tak motorka zastavila přesně v místech, kde se baba pohybovala a pak zase pokračovala dál. Neskutečný, fakt. Jdu si koupit brokovnici a budu to střílet!), nicméně, nicméně, když jsem tedy ke kraji lesa došla s ohaříkama já, tak čumím a nevěřím vlastním očím. DVA! Nádherný velký a tvrdý křemeňáci! Přímo jako přede mnou? V místech, kde ta osoba chodila sem a tam? A támhle další dva, a ještě další. JUPIJAÉ!! Paráááada!! Byla sem radostná jako ten bláááasen a vydlobávala ty krasavce opatrně jednoho po druhým. A hned taky zamačkávala dólíčky, aby podhoubí nevyschlo. Jejdáá, to bylo ale! Nejdřív srnky, potom takovýhle krasavci. Šěstí vypadá přesně takhle. Sundala jsem ze sebe spodní mikču a nakladla do ní ty svoje poklady. Uvázala jsem z toho uzlík a nesla to domů jako největší svátost.

A to jste měli vidět, jak Brtník koukal, co to nesu za krásu. Aby ale nebyl houbařsky bitej, tak zase on v neděli ráno přinesl z lesa úplně výstavní borový hříby. To je panečku krásnej podzim.

Bez štopky